

Lielākais pasaules
brīnums
Pavasaris
Viktorija Prošenkova
5. vidusskola
8.^a klase

Kādreiz, sen senos laikos, kad daba un dzīvnieki dzīvoja kā viena sapratoša ģimene, avotu dzimlā piedzima senatnīgs bērns.

Tas bija visskaistākais bērns, ko daba un dzīvnieku ģimene kādreiz redzēja. Māte zemitē un tēvs avoliņš nevarēja novērst acis no dēla. Lielākais pasaules bērnumis - viņi bieži atkārtoja.

Kopš pašas bērnības strauliņš bija aktīvs, izpatīdzīgs un viņa bērnumaņi - pašakainuurdzē - šanu bija patīkami klausīties. Māte un tēvs sauca viņu par Pavasariņu. Kolik viņš nedarīja savu draugu, paziņu un svečnieku labā. Varētu teikt, ka viņam nebija neviena ienaidnieka, bet tas tā nebija. Vecāki baidījās pateikt strauliņam patiesību. Patiesība bija šausmīga, Pavasariņš pārvērsies furvā, ja neurdzēs un stāvēs uz vietas.

Viss jau būtu, būtu labi, ja strauliņš neaustu tik ātri. Hec jau viņš izaugs tik liels, ka viņam pienāca laiks atvadīties no dzimlās vietas, mātes un tēva. Neviens negribēja šķīsties, kurš atbērs laist bērnu nezināmā viņam pasaulē. Tāpēc tas bija jādara, un tad nu sākās piedzīvojumi.

Tikko strauliņš atslāja dzimto vietu, kad viņš satika pusdzīvu kazu. Viņam kļuva tik ēl nabadzīli, ka viņš piedzīdīnāja to. Kaza piecēlās kājās. Viņa nevarēja notieēt tam, kas ar viņu notika, kad viņa jau pazaudēja cērtību dzīvot. Tikai tad, ja tu esi labstādīgs un tev ir tīra dvēsele, tu vari izdzīdēnāt jebkuru, kurš to ir pelnījis, - to vienmēr

strauliņam atradāja viņa māte - zeme, un viņš tos
vārdus iesauņēja. Paldies, nedroši pateica Balliņa,
nekad to neaizmirstīšu, tagad mēs esam māsa un
brālis. Varbūt kādreiz, tev būs nepieciešama mana
palīdzība, tad paņēmi šo eliemežvāku, un kad es tev
būšu vajadzīga, mel to zemē un es būšu klāt. Pavasa-
riņš un Balliņa atvadījās, un strauliņš turpināja
ceļu. Tāču viņš pat iedomāties nevarēja, kas viņu
sacelša priekšā.

Tūs brāši un skaudīši brāli akmeni sadzirdēja
par lielāko pasaules bērnumu un sacībēja to
iznīcināt. Kāds viņš ir aklīvs, iepazīdzies un labsti-
dīgs - neapmierināti alkārtoja viņi, vajadzētu to
izlabot! Un viņi iedomāja plānu - nostāties Pava-
sarīņa ceļā un pārvērst to purvā. Ja viss izdosies,
plānoja viņi, tad mēs kļūsim par pasaules lielāko
bērnumu.

Pacāja laiks un vecākais brālis sāka īstenot
iedomāto. Viņš nostājās strauliņa priekšā. Pavasarī-
ņš uzreiz sajūta, ka ar viņu noliek nelaime. Pats viņš to
spēcīgu akmeni nepaņēms, un tad viņš atcerējās
Balliņu. Pēdējam spēkiem viņš mēla eliemežvāku
zemē. Acumirklī parādījās Balliņa un ar saviem
rašiem pacēla akmeni un aizmēla to ar lādu spēku,
ka vecākais brālis nolaida garu. - Paldies tev,
Balliņa, - uzrunāja Pavasarīņš. - Nav par ko,
- atbildēja kaza, iedeva vēl vienu eliemežvāku un
pazuda. Strauliņš turpināja savu ceļu.

Be' divi brāli nolēma turpināt iedomāto.

Viņējs brālīs, tāpat kā vecākais brālīs, noslēpās uz Pavašaiņa
ceļa. Strauliņš mēla eliemēvāku zemē un Balīņa otro reizi
patīdēja Pavašaiņam.

- Mākamai, es nevarēju tev palīdzēt, mazais brālītis. Man
piedzima bērniņi un man jāpaliek ar viņiem. Piedod man,
- palieca Balīņa un pazuda.

Strauliņš neapvainojās. Jaunākais brālīs notēma atliecības
par brāļu nāvī. Viņš nostājās strauliņa priekšā un lutējās
ar lādu spēku, ka neviens nevarētu noslūgt to no vietas.
Pavašaiņš pazaudēja acību dzīvot. Tācu strauliņš bija
lielākais pasaules bērniņš un vērtīgais bērns auolu dzimtē.
Tēvs - avoliņš atņāca dēlam patīgu. Viņš pacēla akmeņi
gaissā un aizmetā tālu no strauliņa. Tā tevis patīdēja un
izglāba dēlu.

Strauliņš turpināja savu ceļu...

Strauliņš ir dzīvs un tīrs ūdens, kas nav piesārņots un nes
dēvību; ūdens ir lielākais pasaules bērniņš!